

Aleksander Radecki

---

12. Niedziela Zwykła, Wakacje? To nie takie proste, mój drogi...

Wrocławski Przegląd Teologiczny 10/2, 210-212

2002

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wielu opuszczonych i pozbawionych środków do życia ludzi w podeszłym wieku. W domach dziecka nie brak tych, którym nie dostaje codziennego chleba i odzienia. Jak nie wspomnieć chorych, którzy z braku środków nie mogą być otoczeni należytą opieką? Na ulicach i placach miast przybywa ludzi bezdomnych. Nie można przemilczeć obecności pośród nas tych wszystkich naszych bliźnich, którzy także należą do tego samego narodu i do tego samego Ciała Chrystusa. Przychodząc do Stołu Pańskiego, aby posilać się Jego Ciałem, nie możemy pozostać obojętni na tych, którym brakuje chleba codziennego. Trzeba o nich mówić, ale trzeba też odpowiadać na ich potrzeby (Legnica, 2 VI 1997 r.).

Są sprawy w życiu tak doniosłe i tak pilne, że nie cierpią zwłoki i nie wolno ich odkładać na jutro. One muszą być podjęte już dziś. Woła Psalmista: „Obyście usłyszeli dzisiaj głos Jego: Nie zatwardzajcie serc waszych” (Ps 95,7-8). *Krzyk biednych (Hi 34,28) całego świata podnosi się nieustannie z tej ziemi i dociera do Boga* (Ełk, 8 VI 1999 r.).

Ów krzyk i wołanie biednych domagają się od nas konkretnej i wielkodusznej odpowiedzi – gotowości służenia bliźniemu. Przecież każdy z nas potrzebuje codziennie miłosierdzia Bożego, a ono jest współzależne od miłosierdzia, na jakie sami jesteśmy się w stanie zdobyć: *Człowiek dociera do miłosiernej miłości Boga, do Jego miłosierdzia o tyle, o ile sam przemienia się wewnątrznie w duchu podobnej miłości w stosunku do bliźnich (Dives in misericordia, 14)* – przypomniał Jan Paweł II na krakowskich Błoniach (18 VIII 2002 r.).

Czy i jak mamy zamiar odpowiedzieć na to przynaglenie miłosiernej Miłości samego Boga? Czyż nie trzeba nam gorąco prosić w dzisiejszej procesji Bożego Ciała, by On sam nasze dobre postanowienia w tym względzie pobłogosławił?

ks. Aleksander Radecki

12. NIEDZIELA ZWYKŁA – 22 VI 2003

Wakacje? To nie takie proste, mój drogi...

Śmiem przypuszczać, że dzisiejsze spotkanie z Panem Jezusem, płynącym łodzią wraz z apostołami po jeziorze, wyprowadza większość z nas tej świątyni wprost na wakacyjne szlaki. Tak niecierpliwie czekaliśmy na ten okres – może zwłaszcza uczniowie szkół wszelkich typów – i oto nareszcie mamy (albo będziemy mieli) czas wolny!

Ale jeśli w imię zwykłej uczciwości przypomnimy sobie chociażby wakacje z ubiegłego roku czy (ci z lepszą pamięcią) jeszcze dawniejsze – może dojdziemy do niewesołego wniosku, że to naprawdę nie takie proste, by wypoczywać szczęśliwie, owocnie, twórczo, w zgodzie z Bożym prawem. W czym tkwi tajemnica takich w pełni udanych wakacji, mądrze wykorzystanego czasu wolnego? W pieniądzech, słonecznej pogodzie, atrakcyjnych wyprawach, wyjątkowym towarzystwie i szampańskich przygodach?

Obowiązek wypoczynku

„Wtedy Apostołowie zebrali się u Jezusa i opowiedzieli Mu wszystko, co zdziałali i czego nauczali. A On rzekł do nich: »Pójdźcie wy sami osobno na miejsce pustynne i wy-

pocznijcie nieco!«. Tak wielu bowiem przychodziło i odchodziło, że nawet na posiłek nie mieli czasu” (Mk 6,30-31). Czyż nie jest czymś cudownym usłyszeć zaproszenie do odpoczynku skierowane do uczniów przez Pana Jezusa, który dostrzegł ich zmęczenie i potrzebę regeneracji sił, niezbędnych do dalszej misji ewangelizowania świata?

Obowiązek wypoczynku zawarty jest w III przykazaniu Boskim: „Pamiętaj, abyś dzień święty święcił”; i w przykazaniu V: „Nie zabijaj”, domagającym się także ochrony własnego życia poprzez właściwą „eksploatację” siebie samego.

Czy przynajmniej ten nakaz Stwórcy i Odkupiciela człowiek jest skłonny dokładnie wypełnić?

Przyznajmy się: nie umiemy wypoczywać!

Wydawać by się mogło, że w tej dziedzinie jesteśmy mistrzami: tęsknimy za wakacjami; wydłużono nam weekendy i skrócono czas pracy; udostępniono szeroki wachlarz rozrywek...

Tymczasem sprawa wcale nie jest w praktyce taka prosta. Zapytajmy chociażby o to, co znaczy: odpocząć?

- Leniuchować?
- Robić co się chce?
- Nie mieć żadnych obowiązków – „nic nie musieć”?
- Z nikim i niczym się nie liczyć?
- Szukać czegoś nadzwyczajnego?
- Wyłamać się z obowiązujących norm i zasad moralnych?
- Być „na luzie”?

Obawiam się, że tego rodzaju koncepcje niewiele mają wspólnego z dobrym, rzetelnym i... uczciwym wypoczynkiem. Dowód? Ileż to razy po dniach wolnych wracamy do swoich zajęć... jeszcze bardziej zmęczeni fizycznie i psychicznie, wołając:

- nie lubię poniedziałku!

lub oświadczając:

– teraz, po trzech tygodniach sanatorium, przydałoby się ze dwa tygodnie prawdziwego wypoczynku!

Nie jest tajemnicą, że najgorszą wydajność w pracy i najślabszy zapal do nauki wykazujemy właśnie w ten drugi dzień tygodnia, w poniedziałek. Znałem osobiście lekarza, który ów syndrom poniedziałkowego wstrętu do pracy nazwał fachowo ergofobią!

Dlaczego tak jest? Ponieważ nie potrafimy wypoczywać i nie doceniamy (nie wykorzystujemy odpowiednio) daru czasu wolnego.

Warto zaznaczyć, że tego najgłębszego sensu czasu wolnego nie docenia zarówno pracobolik (człowiek nie mogący żyć bez pracy), jak i leniwiec (człowiek, który nie potrafi zaprzyjaźnić się z żadną pracą).

Sens czasu wolnego

Po co zatem jest nam dany i zadany czas wolny?

– By żyć jak człowiek i jak dziecko Boże, bo (na szczęście!) nie jesteśmy maszynami i niewolnikami, a naszym „szczytem” nie jest wyłącznie Ziemia i to, co ją napętnia

- by nie zgubić sensu życia
- by ubogacić swe życie innymi (nowymi) wartościami
- aby stawać się człowiekiem mądrzejszym, lepszym, mocniejszym
- aby lepiej słyszeć, patrzeć, mówić
- aby odnaleźć piękno świata i nim się zachwycić
- aby lepiej poznać Stwórcę, bliźnich i... siebie.

„Pokaż mi, jak wypoczywasz, a powiem ci, kim jesteś!” Parafraza tego znanego powiedzenia wydaje się słuszna, gdyż:

– wypoczynek ukazuje z jednej strony naszą miłość do bliźnich, z drugiej – egoizm i egocentryzm

- sposób wypoczywania zdradza nasz zmysł organizacji lub bałaganiarstwo i lenistwo
- czas wypoczynku pokazuje szerokość naszych możliwości psychicznych i fizycznych

nych

- odsłania wrażliwość na piękno, dobro i prawdę
- ukazuje sztukę panowania nad sobą
- odsłania autentyczność wiary
- ujawnia altruizm

– demaskuje naszą umiejętność dokonywania wyborów na podstawie przyjętej hierarchii wartości.

Krótko mówiąc: wypoczynek to czas weryfikowania naszych cnót i wad.

Czas wolny to także czas budowania wspólnoty, zawiązywanie przyjaźni. Jestem jakoś wewnętrznie spokojny o ludzi, którzy w dobranej paczce potrafią wyruszyć np. w góry, pod żagle czy rowerem w Polskę na parę dni. Zyskują oni coś, czego nie ma w żadnym innym miejscu i sytuacji.

Czas wolny to również czas ewangelizowania świata. W czasie wakacji świadectwo mojego życia może zaowocować czymś nawróceniem.

Recepta na udane wakacje

Czy jest jakaś recepta na udane wakacje, urlop, czas wolny?

Nam się wydaje, że wszystko zależy od pogody. Tymczasem nie – przypomnijmy to sobie sami! Rzecz leży w dokładnym zaplanowaniu tego czasu – zaczynając od porządku przyjętego na każdy dzień, na dany tydzień czy miesiąc. Przecież największym zagrożeniem dla wypoczywających jest nuda! To ona podpowiada później alkohol, niebezpieczne dla życia, zdrowia i moralności plany; ona niweczy radość życia. A gdy jeszcze wspomnimy, że: „żyjemy i umieramy dla Pana” (por. Rz 14,7-8) i: „czy jecie, czy pijecie czy cokolwiek innego czynicie, wszystko na chwałę Bożą czyńcie” (1 Kor 10,31) – sprawa jest jasna!

Warto zrobić wszystko, by czas wolny nie oznaczał zwolnienia się z norm moralnych i nie pozwalał nam „żyć tak, jak gdyby Bóg nie istniał”. Jeśli On, Bóg, będzie na pierwszym miejscu także w tym czasie, wszystko znajdzie swoje miejsce – i wtedy powrócimy wypoczęci i szczęśliwi do swoich zajęć.

ks. Aleksander Radecki